

Verschillende teksten (a t/m d) om in te voeren in Textalyser

a. Hoofdstuk 1 van *Eline Vere* van Louis Couperus (1889):

Men verdrong zich in de, tot kleedkamer ingerichte, eetzaal. Voor een psyché stond Frédérique Van Erlevoort, met los hangende haren, zeer bleek onder een dunne laag poudre de riz, de wenkbrauwen als door een enkele penseelstreek zwarter getint.

- Haast je dan toch, Paul! We komen nooit klaar! zeide ze, een weinig ongeduldig, met een blik op de pendule.

Voor haar knielde Paul van Raat, en zijn vingers plooiden een langen, ijlen sluier, van goud en karmozijn, als een draperie om haar middel. De stof wolkte op het roze fond van haar onderkleed; haar hals en armen waren, sneeuw wit van de veloutine, vrijgelaten en flonkerden in den glans van, door elkander gestrengelde, snoeren en ketenen.

- O, wat een tocht! Hoû toch de deur dicht, Dien! gilte Paul een oude meid na, die, bevracht met eenige japonnen, de kamer verliet. Door de open gelaten deur zag men gasten, gerokte heeren en licht gekleede dames; zij begaven zich langs de aralia's en palmen van den corridor naar de groote suite; zij glimlachten om de oude meid en wierpen een steelschen blik naar binnen.

Allen schaterden om die verrassing, dien blik achter de coulisses; alleen Frédérique bleef ernstig, in het bewustzijn, dat zij de waardigheid eener antieke vorstin had op te houden.

- Haast je toch, Paul! sprak zij, bijna smeekend. Het is reeds over half negen!

- Ja, ja, Freddy, wees maar niet bang, je bent al klaar! antwoordde hij, en handig schikte hij eenige juweelen tusschen de gazige plooiën harer draperie.

- Klaar? vroegen Marie en Lili Verstraeten, uit de kamer komende, waar de estrade was opgeslagen: een geheimzinnige verhevenheid, als uitgewischt in een halfduister.

- Klaar! antwoordde Paul. En nu, alsjeblieft kalmte! vervolgde hij, terwijl hij zijn stem verhief en gebiedend in het rond zag.

De vermaning was noodig. De drie jongens, de vijf meiden, welke als kameniers dienst deden, liepen in het, met allerlei accessoires opgevulde, vertrek elkaâr in den weg, lachende, gillende, de grootste wanorde veroorzakend. Te vergeefs poogde Lili een gouden bordpapieren lier uit de handen te redden van den twaalfjarigen zoon des huizes, terwijl de beide bengels van neven op het punt waren tegen een groot wit kruis aan te klimmen, dat, in een hoek der kamer geplaatst, onder hun aanvallen reeds wankelde.

- Weg van dat kruis, Jan en Karel! Geef die lier op, andere Jan! brulde Paul. Zorg daar toch een beetje voor, Marie, en nu.... Bet en Dien hier, Bet met de lamp. Dien bij de deur; de anderen weg! Er is geen plaats meer; kijken in den tuin aan het raam van de groote zaal; daar zie je alles prachtig, uit de verte.... Kom, Freddy, voorzichtig, hier is je sleep....

- Je vergeet mijn kroon....

- Die zal ik je opzetten, als je gepozeerd bent. Kom, allons.

De drie verbannen meiden haastten zich weg te komen, de jongens hurkten neêr in een hoek der tooneelkamer, waar zij niet door het publiek gezien konden worden, en Paul hielp Freddy de estrade beklimmen.

b. *Bint* van F. Bordewijk (1935):

De vierde wal was het enkel geelgrauw gesausd blok van het gebouw met de molmen daktoren en het uurwerk van verbleekt goud. Lekken traanden vuil over zijn gevels. Hij belde galmend, hij had nog geen sleutel. In de stroeve hal was geen warmte. De trap omhoog lag stijf gestrekt, met dubbele houten armzwaai naar hoger. Een schepsel was daar, zwart, doodsbleek, dat toefde, keek, en bij de bocht verdween.

- Komt u even hier, vroeg een grote mollige man, zeer wit van gezicht.

Deze was de conciërge. Hij had de stem van een weekdier.

Terzijde van de hal stond reeds de directeur op de drempel, droog, rietmager, kaarsrecht. Hij keek door een bril van bloed. Zijn blik was gering. Zijn kin was geslepen tot een bokkebaard van grijs. Zijn knookhand bood geen druk, maar wat blinkends.

- Hier is je sleutel. De leraarskamer is boven, dat komt later.

Ik moet je iets zeggen, iets meer dan ik vroeger al zei.

Loop even mee. We beginnen dadelijk.

- Hier is je sleutel. De leraarskamer is boven, dat komt later. Ik moet je iets zeggen, iets meer dan ik vroeger al zei. Loop even mee. We beginnen dadelijk. De directeur trad recht, snel, licht door de gangen van het gebouw dat lag om de hof. Aan het eind keerden zij om en gingen terug, en zo enige malen. In de hal tochtte het hun telkens vervaarlijk tegen. De deuren waren open, de bevolking kwam binnen. De scholieren kwamen langs en groetten zonder hoffelijkheid, zoals jongens groeten. Zij zagen het niet.

De directeur tutoyeerde ongevraagd, niet uit familiariteit, uit gezag. De Bree merkte het nauwelijks op.

Bint zei, wijzend omlaag:

- Je eerste les is in die klas. Die klas is uniek. Zo een heb ik nog nooit kunnen vormen, vóór deze. Maar geen bespiegelingen nu. Ik houd van weinig woorden...

Naar mijn hart gesproken, dacht De Bree.

- Die klas heeft je voorganger weggetreiterd. Ik waarschuw je niet, ik maak je attent. Begrijp je?...

Hij begreep het toen niet, eerst later.

- Ik eis van ieder: tucht. Ik ben hoogst modern. De tijd is voorbij van gemoedelijkheid, van verbroedering. Dit geslacht is tètè bandeloos.

De bel was gegaan, de school was stil geworden. Zij liepen nog even. De Bree's klas stond open. Hij loenste er heen door de trapkoker. Hij zei niets.

- Men moet de cirkelgang durven gaan. Er is snelle verwildering. Men moet ver teruggrijpen en snel, naar het oude systeem van macht en van vrees. Dit oude is het nieuwste, het beste, het enige. Ik eis: een-stalen-tucht. Nu ga.

De directeur, recht, snel, met lichte tred verdween waar de gang elboogde.

De Bree ging rustig langzaam de acht gesleten treden af. Hij verwerkte, maar liet niets merken. Hij betrad de klas genaamd 4D. Hij voelde snel, want hij had fantasie. Hij voelde dit aan als een hel, als de hel. Hij betrad de hel.

c. 'Brugbibbers' uit *Hoe overleef ik de brugklas* van Francine Oomen (2011):

'O, neeee!' gilt Rosa. 'Mijn eerste pukkeltje, precies op mijn eerste middelbareschooldag!' Ze staat in een T-shirt en onderbroek voor de spiegel op haar kamer en bekijkt met een wanhopige blik haar neus. Precies op het puntje zit een enorme, dikke, rode joekel! Ze duwt haar neus tegen het glas aan en probeert hem uit te drukken, net zoals ze haar moeder wel eens heeft zien doen.

Maar het enige resultaat is dat het afgrijselijke ding steeds dikker en roder wordt. Rosa geeft een woedende gil. Ze pakt een haarborstel en rukt die door haar warrige bos krullen. Auuu! Ook dat nog, allemaal klitten! Van pure frustratie gooit ze het ding door de kamer en geeft ze een trap tegen haar splinternieuwe bureau. Dan laat ze zich op bed neervallen en begint hard te huilen.

'Rosa, wat maak je een herrie, het is pas half zeven! Wat ben je in 's hemelsnaam aan het uitspoken?'

Haar moeder komt slaperig de kamer binnen. Verbijsterd kijkt ze om zich heen. De hele kamer is bezaaid met rommel. Overal liggen kleren, sokken, schoenen, handdoeken en propen kaftpapier.

Rosa komt met roodbehuilde ogen overeind. 'Ik kan niet naar school vandaag! Ik ga niet,' snikt ze.

'Kindje, ben je ziek? Wat heb je?' vraagt haar moeder geschrokken en ze gaat naast haar op bed zitten.

Rosa schudt haar hoofd. 'Ik ben niet ziek. Het is nog veel erger! Kijk!' Ze wijst naar haar neus. 'Ik zie er volkomen belachelijk uit. Een gigantische pukkeltje, zo kan ik me toch niet vertonen? Net op de eerste dag van mijn nieuwe school! Iedereen zal me uitlachen.'

Rosa's moeder knijpt haar ogen samen en fronst. 'Een pukkeltje? Waar dan?'

'Daar!' roept Rosa en ze wijst naar het puntje van haar neus. 'Zie je hem dan niet?'

Haar moeder buigt zich naar haar toe en kijkt nog eens goed. Ze wrijft met haar vinger over Rosa's neus. Dan begint ze te lachen. 'O, dat daar, een piepklein mini-pukkeltje. Wat schattig! Een minuscuul brugmuggen-kabouterpuistje. Maak je je daar zo druk om? Dat ziet toch niemand? Daar heb je echt een vergrootglas voor nodig!'

Rosa slaat boos haar moeders hand weg. 'Nou maak je nog grapjes ook. Dat is niet om te lachen!'

Ze rent weer naar de spiegel. 'Kun je hem niet uitknijpen? Die pukkeltje moet weg!'

'Uitknijpen? Dan knijp ik je hele neus eraf.' Haar moeder wijst naar de spullen op de grond. 'Zeg dame, is hier een bom ontploft of zo?'

'Doe niet zo lollig, mens! Natuurlijk niet. Ik weet niet wat ik aan moet doen. Ik heb veel te weinig kleren.'

'Weinig kleren, me dunkt, ik kan hier bijna niet meer lopen. En niet zo brutaal, hoor. Ik heet geen mens, maar mama, of anders Heleen.'

'Maar waar is mijn spijkerbroek dan, die nieuwe? Ik kan hem nergens vinden!'

Rosa's moeder staat op en trekt gapend haar kamerjas strakker om zich heen. 'Die zit nog in de was. Nou, ik ga weer naar bed, hoor. En die kamer is weer netjes voordat je naar school gaat.'

'In de was?' gilt Rosa met overslaande stem. 'En ik had nog zo gezegd dat-ie schoon moest zijn vandaag!'

d. 'Vraag & Antwoord' van de rapgroep Opgezwolle (2003), gevolgd door het begin van 't Duurde Effe, zodat het totale aantal woorden voor de vergelijkbaarheid met andere teksten op 500 uitkomt:

Ja dat papier doe ik weg, zowiezo al
Dat doe ik zowiezo al weg
Phreako Rico, Sticky Steez, Delic op die beat ja
Je weet het toch
Je weet het toch
En al me neven zeggen, hey wanneer drop je dat ding
En al me neven zeggen, hey wanneer drop je dat ding
Je weet het toch
Je weet het toch
En al me neven zeggen, hey wanneer komen jullie nou?
En al me neven zeggen, hey wanneer komen jullie nou?

Nou ja, die shit komt wanneer het af is
Einde Monteverdilaan s-bocht naar Lassus
Waar gasten uitgescholden worden voor skalle-me-pattus
En allerlei tjappies vragen zich af wat dat is (huh)
What up ik bust 'm met accessoires
Bass-gitaren en bust tot ik barst van de blaren
En zelfs me ma geeft je Nederlandse les
Geen tekenen van stress
We weten we zijn beter dan de rest
Ik spit precies in spit-sessies
Jij spit zestien maar spit met een dyslexie
Stumper, je stuntelt, geen studiebol-stijl (nee)
Dit is shit waarvoor je je vrienden opbelt
En ze verteld, wat eigenlijk de bom is (wat)
Ik chill met Tolkien ik heb schijt aan jullie hobbits (ja)
We maken meer moves dan aerobics (ja)
En rappers zien het zwarter dan een gothic

De vraag is, waar neem je waar wat ik waarneem
Antwoord: Z-W is de plaats waar het plaatsvind
Twee knaak voor een snaak op zaterdagavond
M'n spraak is speciaal gemaakt voor de straten

't is lekker, Delic, Delic
Uh huh, zowiezo, Delic

S.T., ideale initialen, finesse en souplesse van Zinedine Zidane
Of Jari Litmanen klaar voor die finale
Maak meer moves dan Nijmeegse avondvierdaagses
Ik zal een Palm in je handpalm passen
En kalm de allerlaatste rookwalm blazen
En als alles achter de rug is
Wil ik terug kunnen kijken en zeggen dat het gelukt is
Dus beter weet je goed

Me shit is abnormaal omdat dingen pas normaal zijn wanneer iedereen het doet (ja)
(Beter weet je goed
Me shit is abnormaal omdat dingen pas normaal zijn wanneer iedereen het doet
Wat is er aan de hand? M'n arm en aan de andere kant m'n vingers
De kamikaze-Arubaan van hiernaast, vaak in een straal van een paar kilometers
Van de Wilhelminastraat vandaan te vinden)

Vanaf deze plek, heb respect voor die Neder-rap
Breek je nek op deze beat gek
Ey
Hij komt los jonge
Ja of niet

Fuck pop en fuck soft-rock
Ik ontplof als springstof, C4, molotov
Drink wodka-Smirnoff met beerenburger
Springen als bij Pinkpop, op en neer wanneer Opgezwolle weer rockt
Ik kom met meer (bam bam) dan Bam-Bam van Bedrock
Dus fuck een laptop, ik klap raps op m'n kladblok
Ik zeg het paswoord en wacht tot het nacht wordt
Af op het startschot en spring uit het startblok
Barst los, strak op het ritme van m'n hartklop
Of op de (tik tik) seconden tikken van de klok
Ik plak, knip en kras shit door als een kraslot
Plotsklaps worden gasten keeper van m'n strafschoep
Flapdrol MC's hang ik op aan de kapstok